

συστάσεως αὐτῆς, ἀλλὰ περὶ συστηματοποιήσεως καὶ ἀναπτύξεως. Ἐν τῇ § 10 ἀνωτέρω ἀναγράφονται οἱ λογαριασμοὶ αὐτῆς ὡς καὶ τοῦ νοσοκομείου ἀπὸ τοῦ ἔτους 1790 ἤδη, ὡς καὶ οἱ μισθοὶ τῶν διδασκάλων αὐτῆς μετὰ τῶν ὀνομάτων τῶν. Περὶ τῶν Ἑλλήν. σχολείων τῆς Φιλίππουπόλεως ἴδε: Μνημ. Ἀποστολλίδου, ἐν τοῖς Θεολογικοῖς τόμ. Β', ἔτ. 1924, σελ. 94 κ. ἑ. Γράφονται πλημμελῶς αἱ λέξεις: *ἐγγενερίζεται, καλλίπλαστον, ἀγωνιζόμενος.*

Ἄρ. 11

**Ἀπόφαισις κληρικῶν καὶ προκρίτων Φιλίππουπόλεως
περὶ τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις στασιδίων**

(Κώδ. Ι. σελ. 65 ἢ νς' ἔτ. 1819 ΙΙ, 1)

Ἡ ταπεινότης ἡμῶν μετὰ τῶν περὶ ἡμᾶς ἐντίμων κληρικῶν καὶ λοιπῶν προκρίτων τῆς πόλεως ταύτης Φιλίππουπόλεως διὰ τὴν εὐταξίαν καὶ ἡσυχίαν τοῦ κοινοῦ πᾶσαν ἐννοίαν ἔχοντες, μάλιστα δὲ διὰ τὴν εὐταξίαν καὶ εὐκοσμίαν τῶν ἐκκλησιῶν, εἶδομεν ὅτι οὐκ ὀλίγαι ἔριδες καὶ συγχυσεῖς καὶ ἀταξία μεγάλη συμβαίνει ἐν ταῖς ἀγίαις ἐκκλησίαις ἐξ αἰτίας τῶν γυναικείων στασιδίων, παρὰ λόγον ταῦτα ἐνίων ἰδιοποιουμένων ὅθεν ἵνα παύσωνται εἰς τὸ ἐξῆς αἱ τοιαῦτα ἔριδες καὶ ἀλληλομαχίαι μετὰ τῶν γυναικῶν, ἐγνωμεν ὅρον τινὰ θέσθαι κατὰ γνώμην καὶ ἀρέσκειαν πάντων τῶν ἐνοριτῶν τῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐκκλησιαζομένων. Καὶ δὴ εὐλογον δοκεῖ τοῖς πᾶσι περὶ τῶν γυναικείων στασιδίων, ἵνα ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὅστις τῶν ἐνοριτῶν ἔχει στασίδιον γυναικείον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῆς αὐτῆς ἐνορίας, ἐν ἧ καὶ τὸ ὀσπῆτιον αὐτοῦ εὐρίσκειται κείμενον, διακατέχη αὐτὸ τὸ στασίδιον ἀναφαιρέτως καὶ ἀναποσπάστως αὐτός τε καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἐφ' ὅρου ζωῆς αὐτῶν, μετὰ θάνατον δὲ αὐτῶν κληρονομήσιν αὐτὸ οἱ κατιόντες διάδοχοι καὶ κληρονόμοι αὐτῶν, ἡγουν τὰ τέκνα αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα τῶν τέκνων αὐτῶν, προτιμωμένων πάντοτε τῶν μειζόνων ὅταν δὲ τὸ ρηθὲν ὀσπίτιον πωληθῆ καὶ ἔλθῃ εἰς χεῖρας ξένας, τότε τὸ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ γυναικείον στασίδιον τοῦ ρηθέντος ὀσπιτίου ἀπολαμβάνῃ αὐθις ἡ ἐκκλησία ὡς ἴδιον αὐτῆς καὶ ἐξ ἀρχῆς ὄν κτῆμα, μηδενὸς τὸ παράπαν ἐναντιουμένου ἢ ἀντιλέγοντος, καὶ δίδωσιν αὐτὸ ἡ ἐκκλησία κατὰ φιλοτιμίαν τῷ νέφ. ἀγοραστῇ τοῦ αὐτοῦ ὀσπιτίου ἢ ἄλλῳ τινὶ τῶν ἐνοριτῶν, προτιμωμένου ὁμως, ὡς εἵπομεν, τοῦ νέου ἀγοραστοῦ. Οὕτως ἔδοξε πᾶσι τοῖς ἐνωρίταις ταύτης τῆς πόλεως γνώμη καὶ συναινέσει καὶ τῆς ἐμῆς ταπεινότητος καὶ οὕτως ὀφείλει τοῦ λοιποῦ ἢ περὶ τῶν γυναικείων στασιδίων διευθέτησις γίγνεσθαι. Ἄν δέ τις τῶν χριστιανῶν ἀνὴρ ἢ γυνὴ τολμήσῃ νεωτερίσασθαι καὶ μὴ φυλάξαι ταύτην τὴν κοινῇ γνώμῃ γενομένην ἀπόφασιν πρὸς εὐκοσμίαν καὶ εὐταξίαν τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τῆς κοινότητος ἀφορῶσαν, ὁ τοιοῦτος παιδευέσθω ἐκκλησιαστικῶς πρὸς σωφρονισμὸν καὶ ἄλλων. Διὸ καὶ ἐγένετο τὸ παρὸν, βεβαιωθὲν συνήθως παρ' ἡμῶν καὶ κατεστρώθη ἐν τῷ κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς μητροπόλεως Φιλ(ί)πόλεως

Κ. Μυρολίδου
Ἀποφ. 11
- Αρχὴν θρακικῆς
Λειτουργίας Πλυσσ.
ἐν Θεσσαλονικίᾳ
τ. Ε' 1938-9
π. 77-84

εἰς ἔνδειξιν καὶ διηνεκῆ τὴν ἀσφάλειαν. Ἐν Φιλιππουπόλει ἐν ἔτι αὐθ' φεβρουαρίου α'.

Ὁ Φιλιππουπόλεως Παῖσιος ὑποκυροῖ.

† Ὁ Οἰκονόμος Κωνσταντῖνος ἱερεὺς μάρτυς ὅτι ἰσὸν ἔστι.

† Σακελλίου Ἰωάννης ἱερεὺς μάρτυς ὅτι ἰσὸν ἔστι.

† Πρωτονοτάριος Ἰωάννης ἱερεὺς μάρτυς ὅτι ἰσὸν ἔστι.

† Ἱερομνήμων Βασίλειος ἱερεὺς μάρτυς ὅτι ἰσὸν ἔστι.

X'' Κυριάκος Μελκὼν πρωτομαῖστορ τῶν ἀμπατζήδων, μάρτυς ὅτι ἰσὸν ἔστι.

Ἀθανάσιος Γεωργίου Πολίτογλου μάρτυς ὅτι ἰσὸν ἔστι.

X'' Κωνσταντῖνος Παπᾶ Δημητρίου μάρτυς ὅτι ἰσὸν ἔστι.

X'' Παῦλος Τζόνου μάρτυς ὅτι ἰσὸν ἔστι.

Νικόλαος Δημητρίου Γιαζιτζῆς μάρτυς ὅτι ἰσὸν ἔστι.

Κωνσταντῖνος Χρίστου Ἀρναούτογλου μάρτυς ὅτι ἰσὸν ἔστι.

X'' Σκάρλος Ἰωάννου, μάρτυς ὅτι ἰσὸν ἔστι.

Σημ. Ἐκ τῶν ὑπογεγραμμένων ἐπὶ προκρίτων πολιτῶν, πάντων Ἑλλήνων ἐμπόρων, οἱ τέσσαρες πρῶτοι εἶναι ἀμπατζήδες, οἱ δὲ ἄλλοι τρεῖς καυταντζήδες. Ὁ τελευταῖος, ὅστις ἀλλαγῶ τῶν κωδίκων ὑπογράφεται Μαρασλῆς, εἶναι πρὸς πατρός θεῖος τοῦ μεγάλου ἐθνικοῦ εὐεργετοῦ Γρηγορίου Μαρασλῆ.

Ἄρ. 12

Ἐξοφλητικὸν ἀποδεικτικὸν πρωτομαῖστορῶν περὶ παραλήψεως ἀπὸ τοῦ πρωτομαῖστορος τῶν ἀμπατζήδων X'' Κυριάκου Μελκὼν ἐντόκου πρὸς φύλαξιν ποσοῦ 12710 γρ. μετ' εὐχαριστιῶν.

(Κωδ. 1, σελ. 75 ἢ 76, ἔτ. 1820.XI.2)

Διὰ τοῦ παρόντος ἐκκλησιαστικοῦ ἐξοφλητικοῦ ἀποδεικτικοῦ καὶ ἐμμορτύρου γράμματος γίνεται δῆλον ὅτι παραστάντες ἐνώπιον ἡμῶν καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς ἐντίμων κληρικῶν καὶ λοιπῶν προκρίτων τὰ ἐν Φιλιππουπόλει εὐλογημένα ἐσάφητα, οἷτε τίμιοι πρωτομαῖστορες καὶ μαῖστορες αὐτῶν ἰδίῳ στόματι ὁμολόγησαν ὅτι τὸν λογαριασμὸν τῶν κοινῶν ἄσπρων, τὰ ὅποια ἐλήφθησαν διὰ μέσου τῆς βασιλικῆς κρίσεως ἀπὸ ἔτους 1816 καὶ ἐδόθησαν τῷ κῆρ X'' Κυριάκῳ Μελκὼν ὡς πρωτομαῖστορ τῶν ἀμπατζήδων εἰς ἐφόρευσιν καὶ φύλαξιν, συμποσούμενα ὅλα ὁμοῦ εἰς γρ. δώδεκα χιλιάδας ἑπτακόσια δέκα, N. 12710, καθὼς φαίνονται καταγεγραμμένα εἰς τὸν κώδικα τῆς βασιλικῆς κρίσεως, τὰ ὅποια καλῶς ἐξοικονομήσας καὶ ἐφορεύσας ὁ εἰρημένοσ κῆρ X'' Κυριάκοσ ἔκτοτε μέχρι σήμερον, παρέδωκε τὸν λογαριασμὸν ὅλων αὐτῶν τῶν ἄσπρων σὺν τῷ δεδουλευμένῳ τόκῳ τῶν μέχρισ ὀβολοῦ εἰς τὸν νέον πρωτομαῖστορα τοῦ συναφίου τῶν παρόντων καὶ τῶν λοιπῶν μαῖστορῶν τοῦ συναφίου τῶν. Καὶ λοιπὸν ἐπειδὴ τὸ εὐλογημένον συνάφιον τῶν ἀμπατζήδων ὁμοῦ μετὰ τὰ λοιπὰ εὐλογημένα συνάφια ἀνεθεώρησαν ὅλον

αὐτὸν τὸν λογαριασμὸν λεπτομερῶς καθὼς φαίνεται καταγεγραμμένος εἰς τὸν κώδικα τῆς ἁγιοτάτης μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως, ἔτι δὲ καὶ εἰς τὸ κοινὸν κατάστιχον, ὅπου τὰ εὐλογημένα συνάφια τὸν ἔχουσι καταγεγραμμένον, διὰ τοῦτο ὁμολογοῦσιν ὅλα ἀπλῶς τὰ συνάφια ἐνώπιον ἡμῶν ὅτι τὸν ρηθέντα λογαριασμὸν τῶν ἀνωτέρω ἄσπρων εἰς ὅσον καιρὸν ἐστάθη εἰς ἐφορίαν καὶ (χορῆσιν); τοῦ κῦρ X' Κυριακοῦ Μελκῶν, ἐπειδὴ τὸν παρέλαβον ἀσφαλῶς παρ' αὐτοῦ καὶ τὴν ξεκαθάρισιν τοῦ προτέρου λογαριασμοῦ καὶ τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ τωρινοῦ ὅλην μέχρις λεπτοῦ καὶ ἔλαβον αὐτὰ ὅλα ἕως τῆς σημερινῆς ἀναθεωρήσεως, ὁμολογοῦσιν ὅτι ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ εἰς τὸ ἔξῃς ὁ ρηθεὶς X' Κυριακος μένει ἀνενόητος καὶ ἀκαταζήτητος ἐκ πάσης ἐνοχῆς καὶ βλάβης τούτων τῶν ἄσπρων. Ὅψέ ποτε δέ τις κινηθῆ κατὰ τοῦ X' Κυριακοῦ περὶ τούτων τῶν ἄσπρων, ἔχουσι νὰ ἀποκρίνωνται τὰ εἰρημένα ὅλα συνάφια τῆς Φιλιππουπόλεως μὴ ἐνεχομένου οὐδαμῶς τοῦ X' Κυριακοῦ, ὡσὰν ὅπου παρέλαβον ὅλον τὸν λογαριασμὸν τῶν ρηθέντων ἄσπρων σφῶν καὶ ἀνελλιπῆ σὺν τῷ δεδουλευμένῳ τόκῳ τῶν μέχρις ὀβολοῦ. Οὕτως ὁμολόγησαν ἰδίῳ στόματι καὶ εἰς τὴν περὶ τούτου ἔνδειξιν καὶ ἀσφάλειαν ἐγένετο τὸ παρὸν ἐκκλησιαστικὸν ἐξοφλητικὸν καὶ ἐμμάτυρον γράμμα καὶ ἐδόθη τῷ X' Κυριακοῦ, καταστρωθὲν καὶ ἐν τῷ κώδικι τῆς καθ' ἡμᾶς μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως καὶ ἐπιβεβαιωθὲν συνήθως καὶ παρ' ἡμῶν, ἵνα ἔχη τὸ κῦρος καὶ τὴν ἰσχὺν ἐν παντὶ κριτηρίῳ δικαιοσύνης ἀπὸ Νοεμβρίου β'.

Ὁ πρωτομαίστωρ τῶν ἀμπατζήδων Ἀθανάσιος Κωνσταντίνου Βουλγούρογλου μάρτυς, Χριστόδουλος X' Στογιάννου μάρτυς, Ἀθανάσιος Γεωργίου μάρτυς, X' Κωνσταντίνος Παπα Δημητρίου μάρτυς, Γρηγόριος Ἀντωνίου μάρτυς, Δημήτριος X' Γιαννάκογλου μάρτυς, X' Κοσμάς Γεωργίου μάρτυς, X' Σκάρλος Μαρασλῆς μάρτυς, X' Παῦλος Τζόνου μάρτυς, Χριστόδουλος Νακαχιζόγλου μάρτυς, Κωνσταντίνος Ἀρναούτογλου μάρτυς, Ἰωάννης Θεοδοσίου Σλαβονία μάρτυς, Στάβρης τοῦ Μήτσου μάρτυς, Ἰωάννης πρωτομαίστωρ μάρτυς, Θεόδωρος Παρασκευᾶ μάρτυς, Νικόλαος Εὐστρατίου μάρτυς, Γκάντζος Μιχαήλ μάρτυς, Ἀγγελῆς Φιλίππου μάρτυς, Θεοδόσιος μάρτυς. Ὁ Φιλιππουπόλεως Παῖσιος.

Σημείωσις: Περὶ τοῦ ποσοῦ τούτου, ὅπερ ἐλήφθη δικαστικῶς καὶ παρεδόθη πρὸς ἐκμετάλλευσιν ἐντόκως τῷ πρωτομαίστῳ τῶν ἀμπατζήδων, οὐδεὶς λόγος γίνεται ἐν τοῖς ἀρχείοις τῶν ἀμπατζήδων. Ἐπειδὴ ὁμως ἀνήκεν εἰς τὰ ἐσνάφια (κοινὰ ἄσπρα) εἰκάζεται ὅτι ἦτο παράνομός τις φορολογία ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ τινος διοικητοῦ εἰς τὰ ἐσνάφια, ἅτινα κατόπιν ἐξήτησαν τὸ δίκαιόν των διὰ τῆς δικαστικῆς ὁδοῦ (βασιλικῆς κρίσεως) καὶ τὸ ἔλαβον. Ἐν τῷ γράμματι λέγεται ὅτι ὁλος ὁ λογαριασμὸς εἶναι καταγεγραμμένος λεπτομερῶς εἰς τὸν κώδικα τῆς ἱερᾶς μητροπόλεως. Τοιοῦτος δὲν ὑπάρχει· ἐξ οὗ τεκμηριοῦται ὅτι ἡ μητρόπολις εἶχε καὶ ἄλλους κώδικας. Οἱ ὑπογεγραφομένοι μάρτυρες εἶναι γνωστοὶ καὶ ἐξ ἄλλων πρακτικῶν τῆς μητροπόλεως καὶ ἐκ τῶν ἀρχείων τῶν ἀμπατζήδων. Ἐνδεκα ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀμπατζήδες, τέσ-

σαρες καυτανιζήδες, τρεῖς γουναράδες καὶ οἱ τελευταῖοι δύο πιθανὸν μακάληδες. Τούτων δύο μόνον εἶναι βουλγαρελώνυμοι ὁ Χ' Στοιγιάννου καὶ Μήλιου, καὶ εἷς βουλγαρώνυμος ὁ Γκάντζος. Πάντες ἐξηλληνισμένοι.

Ἄρ. 13

**Ὁμολογία χρεωστικῆ τῶν πατέρων τῆς μονῆς Πετριτσονιτίσσης
πρὸς τὴν κοινότητα Φιλιππουπόλεως**

(Κώδ. I, σελ. 76 ἢ 77, ἔτ. 1821, II, 16).

Διὰ τῆς παρουσίας κοινῆς ἡμῶν ἐνσφραγίστου ὁμολογίας δηλοποιούμεν ἡμεῖς οἱ πατέρες τοῦ ἱεροῦ μοναστηρίου τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου τῆς ἐπονομαζομένης Πετριτσονιτίτζης, τὰ νῦν δὲ Βασκόβου, ὅτι ἐδανείσθημεν διὰ χρεῖαν κοινήν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν μοναστηρίου παρὰ τοῦ εὐγενεστάτου ἄρχοντος ρήτορος τζελεπῆ Δημητράκη Ἰωάννου Νικίδου ἀπὸ χρημάτων ἕνεκα βοήθειας πτωχῶν ἐν Φιλιππουπόλει ἀγάμων παρθένων γρ. τρεῖς χιλιάδας κεφάλαιον Ν. 3000, ἐπὶ συμφωνία τόκου πρὸς δέκα εἷς τὰ ἑκατὸν τὸ ἔτος καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τούτων τῶν χρημάτων ἔσεται ἀναπόσπαστον εἰς αἰὶ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ μοναστηρίου, ὁ δὲ ἐτήσιος τόκος τὰ τριακόσια γρ. δοθήσεται κατ' ἔτος ἀφρεύτως ἕνεκα ὑπανδρείας ὡς ἔφημεν, ἀπόρων παρθένων καὶ ἄλλων πτωχῶν χρεῖαν ἐχόντων. Εἰς τὴν περί τούτου οὖν ἔνδειξιν ἐγένετο ἡ παροῦσα ἡμῶν ἐνυπόγραφος καὶ ἐμαυτοῦ κοινὴ ὁμολογία τῇ ἰδίᾳ σφραγίδι τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν μοναστηρίου σφραγισθεῖσα καὶ ἐπιβεβαιωθείσα συνήθως παρὰ τοῦ πανιερωτάτου καὶ σεβασμιωτάτου ἡμῶν δεσπότη ἀγίου Φιλιππουπόλεως κυρίου κυρίου Παΐσιου. Καὶ ἡ μὲν προτύπος ὁμολογία ἐπέμφθη τῷ ἀντιῷ ἄρχοντι ρήτορι, τὸ δὲ ἴσον αὐτῆς κατεστρώθη ἐν τῷ κώδικι τῆς ἀγιωτάτης μητροπόλεως Φιλιππουπόλεως, ὅπερ ἔχει τὸ κῦρος καὶ τὴν ἰσχὴν ἐν παντί κριτηρίῳ δικαιοσύνης.

Ἐν Φιλιππουπόλει 1821 Φεβρουαρίου 16.

ὁ σκενοφύλαξ Βασκόβου Σύβεστρος ἱερομόναχος βεβαιοῖ,
ὁ καθηγούμενος Βασκόβου Θεόκλητος ἱερομόναχος ὑποβεβαιοῖ,
ὁ προηγούμενος Χ'' Παΐσιος ἱερομόναχος βεβαιοῖ, ὁ προηγούμενος Ἀββακοῦμ βεβαιοῖ, ὁ Ἐφραίμ προηγούμενος βεβαιοῖ, Ἀνανίας ἱερομόναχος βεβαιοῖ, ὁ οἰκονόμος Κωνσταντῖνος ἱερεὺς μάρτυς, ὁ σακελλάριος Ἐμμανουὴλ ἱερεὺς μάρτυς, Ἰωάννης Θεοδοσίου Σλαβούιας μάρτυς, Ἀθανάσιος Χ'' Δημητρίου Γκιουμοῦς κερδάνη μάρτυς, Πέτρος Παπᾶ Σαοὺλ μάρτυς.

Ὁ Φιλιππουπόλεως μητροπολίτης Παΐσιος ἐπιβεβαιοῖ.

Σημείωσις. Ἐκ τῆς ὁμολογίας ταύτης δηλοῦται ὅτι ἐν τῇ μητροπόλει ὑπῆρχε ταμεῖον ἀγαθοεργίας πρὸς ὑπανδρεῖαν ἀπόρων ἀγάμων παρθένων καὶ ἀρωγὴν ἄλλων ἐνδεῶν, οὗ ταμίας ἦτο ὁ ἄρχων ρήτωρ Δημητράκις Ἰωάννου Νικίδης. Ἡ ἔντοκος τοποθέτησις τοῦ κεφαλαίου παρὰ τῇ μονῇ Βασκόβου ἐλλείψει τότε πιστωτικῶν

ίδρυμάτων ἦτο ἀσφαλὴς ἕνεκα τῶν ἐσόδων τῆς μονῆς. Ὁ μνημονεύμενος ρήτωρ ἀνήκεν εἰς τὴν παλαιὰν ἀρχοντικὴν οἰκογένειαν τῶν Νικόγλου ἢ Νικίδου, ὧν μέλη ἦσαν ἀξιοματοῦχοι τῆς μητροπόλεως. Μέλη τῆς οἰκογενείας μνημονεύονται ἐμπορευόμενα ἐν Ἰνδίαῖς, ὁ Γιάγκος Νικίδης (ἔτ. 1815, κώδ. I, σελ. 52 (μδ') καὶ ἐν Ρενίφ τῆς Ρωσσίας ὁ Ἰωάννης καὶ Κωνσταντῖνος Παπᾶ Νικόγλου, Φιλιππουπολίται, μνηθέντες εἰς τὴν φιλικὴν Ἑταιρείαν τῷ 1821 (πίναξ ἐταίρων ἐν τῷ Δοκιμῷ περὶ τῆς φιλικῆς ἐταιρείας τοῦ Ἰωάννου Φιλήμονος, ἀρ. 411 καὶ 412). Ἡ οἰκογένεια ἐξέλιπεν ἕνεκα ἀποδημιῶν καὶ θηλυγονίας. Οἱ ὑπογραφόμενοι τρεῖς μάρτυρες εἶναι Ἕλληνες μεγαλέμποροι, μέλη τακτικά τοῦ διοικητικοῦ τῆς μητροπόλεως συμβουλίου.

Ἄρ. 14

**Ἴσον τῆς ἐγγυητικῆς κοινῆς πρὸς τὸν πατριάρχην Γρηγόριον τῶν
Φιλιππουπολιτῶν ἐπιστολῆς**

(Κώδ. I, σελ. 77 ἢ ξθ', ἔτ. 1821, IV, 1.)

Ἐδεξάμεθα μετ' εὐλαβείας τὴν εἰς ἡμᾶς τοὺς εὐτελεῖς ραγιαῖδες τῆς Φιλιππουπόλεως σταλεῖσαν πατριαρχικὴν καὶ συνοδικὴν ἐπιταγὴν διακελεύουσαν ἡμῖν περὶ τοῦ καθήκοντος χρέους τοῦ ραγιαλικίου ἡμῶν ἐφ' ᾧ καὶ χάριτας ὁμολογοῦμεν τῇ ἀγιωτάτῃ τοῦ Χριστοῦ μεγάλῃ ἐκκλησίᾳ, ὅτι ὡς κοινὴ μήτηρ νουθετεῖ καὶ ἡμᾶς τοὺς ταπεινοὺς αὐτῆς δούλους καὶ συμβουλεύει τὰ δέοντα. Ὅθεν διὰ τῆς παρουσίας ἡμῶν κοινῆς ἀναφορᾶς κατὰ χρέος ἀποδιδόντες τὰς δουλικὰς ἡμῶν προσκυνήσεις τῇ ὑμετέρᾳ θειοτάτῃ παναγιότητι καὶ τοῖς σεβασμιωτάτοις ἀγίοις γέρονσι τοῖς τε πανεκλαμπροτάτοις καὶ τιμιωτάτοις προὔχουσι καὶ προκρίτοις τοῦ γένους ἡμῶν ἀναφέροντες ταπεινῶς, ὅτι ἀφοῦ ἔφθασαν ταῦτα τὰ ἱερά γράμματα ἀνυπερθέτως ἀνεγνώσθησαν ἐπ' ἐκκλησίας καὶ ἐδόθη εἰς ὅλους αὐτὴ ἢ εἰδήσις καὶ κοινῶς καὶ ἰδίᾳ ἐκάστω καὶ ἔρηνναν μεταξὺ ἡμῶν ἐποίησαμεν καὶ ἐγγυήσει τῇ μετ' ἀλλήλων κατησφαλίσθημεν, ἀλλὰ Θεῖῳ ἐλέει διὰ τῶν ὑμετέρων παναγιῶν εὐχῶν ὅλοι ἀπλῶς μικροὶ τε καὶ μεγάλοι ὡς εὐσεβεῖς ἀνέκαθεν καὶ ὀρθόδοξοι καὶ πτωχοὶ μὲν, ἀλλὰ πιστοὶ καὶ σατικανὲ ραγιαῖδες τῆς κοινῆς ἡμῶν εὐεργέτιδος κραταιᾶς βασιλείας ὡς δόγμα πίστεως ἀσφαλῶς φυλάττομεν τὴν εἰς τοὺς κρατούντας ἡμῶν χρεωστούμενην ὑποταγὴν καὶ εὐπειθειαν, καθότι εἰς τὸ ἔαμου(;) τοῦτο τοῦ κραταιοῦ δεβλετίου πλουσιοπαρόχως, καθ' ἐκάστην ἀναλαμβάνομεν τὰ βασιλικά ἐλέη ὑπὸ τοῦ μηδενὸς διόλου ἐνοχλούμενοι οὔτε εἰς τὰ μικρὰ ὑποστατικά ἡμῶν οὔτε εἰς τὴν τιμὴν οὔτε εἰς τὴν θρησκείαν, ἀλλὰ ζῶντες διὰ πάντα ἐν πάσῃ ἀνέσει καὶ ἡσυχίᾳ καὶ μάλιστα εἰς τὰς λαμπρὰς καὶ εὐτυχεῖς ἡμέρας τοῦ νῦν κραταιοτάτου, δικαιοτάτου καὶ εὐσπλαχνικωτάτου ἡμῶν ἀνακτος. Ὅθεν ὅλοι ὁμοῦ σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις οὐ παύομεν νύκτα καὶ ἡμέραν καθικετεύοντες αὐτὸν τὸν ἐπουράνιον καὶ πολυέλαιον Θεὸν ὑπὲρ τῆς μακροχρονίου ζωῆς καὶ ὑγείας τοῦ κράτους καὶ ἵνα διαιωνίῃ τὸ κράτος αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ τελείᾳ πανευδαιμόνως καθυποτάσσων ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ πάντα ἐχθρὸν καὶ πολέμιον. Οὐχ ἦττον δὲ ἐσμέν εὐχάριστοι καὶ

δοατζήδες εἰς τὸ κράτος αὐτοῦ, καθότι ἠλέησεν ἡμᾶς τὸν φακίρ φουκαρᾶν ραγιαῖν αὐτοῦ τῇ ἀποστολῇ εἰς τὸν τόπον ἡμῶν ἐνὸς τοιούτου φρονίμου, φιλοδικαίου καὶ φιλοπτώχου διοικητοῦ καὶ ἡγεμόνος τοῦ ἐνδοξοτάτου ναζήρ ἡμῶν Βελῆ ἁγᾶ κατητζήμπαση, ὅστις ὡς σαδικανὲς τῆς κραταιᾶς βασιλείας εὐθύς, ἀφοῦ ἦλθεν εἰς τὸν τόπον μας, πρώτην φροντίδα ἀνέλαβε τὸ σιανέτι ἡμῶν τῶν πτωχῶν ραγιαῶν φροντίζων κατὰ πάντα διὰ τὴν κοινὴν ἡμῶν ἄνεσιν καὶ ἡσυχίαν. Ταῦτα μὲν δουλικῶς αἱ δὲ πανάγια καὶ θεοπειθεῖς αὐτῆς εὐχαὶ εἶησιν πᾶσιν ἡμῖν σκέπη διὰ βίου καὶ σωτηρία. αωκα', Ἀπριλίου α'.

Τῆς ὑμετέρας θειοτάτης καὶ σεβασμιωτάτης ἡμῖν παναγιότητος

Δοῦλοι ταπεινότατοι :

† ὁ Φιλ)πόλεως Παῖσιος	Ἀναστάσιος Χρυσάφης
† ὁ οἰκονόμος Κωνσταντῖνος ἱερεὺς	Χρυσάφης Ἀγγέλου
† ὁ σακελλάριος Ἐμμανουὴλ ἱερεὺς	Ἰωάννης Θεοδοσίου Σλαβούιας
† ὁ σακελλίου Ἰωάννης ἱερεὺς	Δημήτριος Μιχαὴλ Κύρου
† ὁ πρωτονοτάριος Ἰωάννης ἱερεὺς	Πέτρος Παπᾶ Σαοῦλ
† ὁ ἱερομνήμων Βασίλειος ἱερεὺς	Πέτρος Γεωργίου Ράνου
Οἱ ἐκ κωμοπόλεως Στενιμάχου	Στογιάννης Θεοδώρου
X'' Νικόλαος Κωνσταντίνου	Ἀγγελῆς Κοκόσης
X'' Κοσμᾶς Ἀγγέλου	Δημήτριος X'' Γιαννάκι

Εἶτα ἀκολουθοῦσιν ὑπογραφαὶ τῶν ἐπισημοτέρων κατὰ ρουφέτια μαῖστόρων προῦπογράφων τοῦ πρωτομαῖστορος ἐκάστου ρουφετίου: ἦτοι ὑπογραφαὶ ἀμπατζήδων 9, καπιταντζήδων 6, γουναράδων 7, μπακάληδων 10, κοῦμτζήδων 2, καζαντζήδων 6, ραπτιᾶδων 5, δουλγκέρηδων 4, ἀσταρτζήδων 2, ψωμάδων 3, καζάσηδων 2, παπουτσήδων 3, μουμτζήδων 3, μπαχτσεβάνηδων 4, ταχτατζήδων 2 καὶ 2 τζορμπατζήδων τῶν ἐν τῇ πόλει Παυλικιανῶν.

Σημειώσεις. Τὸ ἐγγυητικὸν τοῦτο τῆς πολιτείας (κοινότητος) Φιλιππουπόλεως καὶ τῆς ἐπαρχίας γράμμα ἐγένετο ἅμα τῇ λήψει τῆς γνωστῆς συνοδικῆς ἐγκυκλίου τῆς ἀποσταλείσης εἰς πάσας τὰς μητροπόλεις τοῦ κλίματος τοῦ οἰκουμενικοῦ πατριαρχείου ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου πατριάρχου ἐθνομάρτυρος Γρηγορίου τοῦ Ε', ἐπὶ τῇ κηρύξει ἐν Μολδοβλαχία κατὰ Μάρτιον τοῦ 1821 τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ ἐλληνικοῦ γένους ὑπὸ τοῦ Ἀλεξ. Ὑψηλάντου. (Ἴδε Μυρτ. Ἀποστολίδου, ὁ ἀπὸ Σηλυβρίας Φιλιππουπόλεως Παῖσιος, ἐνθ. ἄνωτ. σελ. 29).—Ὁ κατὰ πρῶτον μνημονευόμενος ἐνταῦθα ἐν τῷ κώδικι Στογιάννης Θεοδώρου, εἶναι ὁ βεγλικτζῆς Στογιάννης Θεοδώροβιτζ, νεώτερος ἀδελφὸς τοῦ μεγάλου Βούλκου τζορμπατζῆ, ὅστις ἐγκατέστη εἰς τὴν Φιλιππούπολιν ἐκ Κοπρισιτίσης ἀρχομένου τοῦ 19ου αἰῶνος καὶ ἐπὶ Νικηφόρου ἀνεμείχθη εἰς τὴν διοίκησιν τῶν κοινῶν μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του Βούλκου, ἐγκαταστάντος βραδύτερον καὶ τούτου εἰς τὴν πόλιν τῷ 1817. Ἀμφότεροι οὗτοι ἔχοντες ἐφ' ὄρου ζωῆς τὸ προνόμιον τῆς εἰσπράξεως τοῦ φόρου βεγλικ.—τῆς δεκάτης ἐπὶ τῶν νεμομένων ἐν τῇ Εὐρωπαϊκῇ Τουρκίᾳ ποιμνίων,—ἦσαν ἰσχυροὶ παρὰ τοῖς Τούρκοις καὶ πολλοὺς τῶν κινδυνευσάντων κατὰ τὴν Ἑλλ. ἐπανάστασιν ἐλλήνων

Φιλιππουπολιτῶν, θεωρηθέντων ὡς ὑπόπτων, ἔσωσαν διὰ τῆς ἰσχύος των. Ἐκτοτε ἀνεμίχθησαν εἰς τὴν διοίκησιν τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος γενόμενοι δημογέροντες ἔφοροι τῶν σχολείων, ἐπίτροποι τῶν ἐκκλησιῶν καὶ τοῦ νοσοκομείου, ταμίαι. Ἐννοεῖται ὡς τοιοῦτοι ἠλλήνιζον συγγενεύσαντες μάλιστα μετ' ἐπισήμων εὐγενῶν Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν δι' ἐπιγαμιῶν, διότι τότε ἐν τῇ πόλει τὰ πάντα ἦσαν Ἑλληνικά, ἐκκλησία, σχολεῖον, γλῶσσα, ἥθη καὶ ἔθιμα.

Ἄρ. 15

Ἔκτον τῆς πρὸς τὸν πατριάρχην περὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ἐπιστολῆς τοῦ μητροπολίτου Παΐσιου

(Κώδ. I, σελ. 79 ἢ οα', ἔτ. 1821 IV 8)

Δύο θεσπεσίας εὐχενικὰς μοι δεσποτικὰς αὐτῆς ἐπιστολάς ἐν μιᾷ ἑβδομάδι εὐλαβῶς παρέλαβον, τὴν μὲν διὰ Τατάρεως τῆς ὑψηλῆς πόθτας πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν, τὴν δὲ διὰ Τατάρεως τοῦ ἐνδοξοτάτου ναζῆρ ἀγᾶ ἐφένδη μας Βελῆ ἀγᾶ, τὴν αὐτὴν ἔννοιαν περιεχούσας ἕνεκεν τῆς κακοτροπίας καὶ ἀγνωμοσύνης εἰς τὸ θεοφροῦρητον βασιλείον κράτος τῶν δύο ἐκείνων ἀποστατῶν, καὶ παραχρῆμα ἔκτοτε ὅλαις δυνάμεσιν ἐνεδυσάμην ταύτην τὴν ὑπόθεσιν μὲ πᾶσαν σπουδὴν καὶ ἄσκον ἐπιμέλειαν καὶ μεταφράσας τὰ σταλέντα μοι συνοδικὰ ἐκκλησιαστικὰ γράμματα εἰς τὴν Βουλγαρικὴν διάλεκτον ἀπέστειλα εἰς ἕκαστον μέρος χειρῶδες τῆς ταπεινῆς μου παροικίας μὲ ἔξεπιτηδες ἀνθρώπους μου καὶ πνευματικὸς ταξειδιώτας, νὰ ἀναγνωσθῶσιν εἰς ὅλα τὰ μέρη καὶ νὰ γείνωσι διὰ δὴλα καὶ γνωστὰ τὰ σωτήρια παραγγέλματα τῆς ἀγιωτάτης ἐκκλησίας εἰς ἅπαντας τοὺς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς καὶ πιστοὺς ραγιαδες τῆς κραταιότητος καὶ ἀληθῆτος βασιλείας καὶ νὰ γείνωσι πασίδηλα τὰ ἐπιχειρήματα καὶ χαρεκέτια τῶν κακοβούλων ἐκείνων καὶ νὰ φυλαχθῶσιν οἱ χριστιανοὶ ὡς ἀπὸ πυρὸς ἀπὸ τὰ τοιαῦτα ραδιουργήματα καὶ ἐπιβλαβέστατα ἐπιχειρήματα καὶ ζημιώδη ἀποτελέσματα ψυχῆ τε καὶ σώματι. Καὶ ἔκτοτε πᾶσαντα ἐσύναξα καὶ πάντας τοὺς ἐνταῦθα ἐγκριτωτέρους χριστιανούς τῶν ἐν Φιλιππουπόλει ἀναγνώσας καὶ ἐπ' ἐκκλησίας τὰ συνοδικὰ γράμματα ἔλαβον παρ' αὐτῶν τὰ πιστὰ τῆς ἐν ἀλλήλοις αὐτῶν ἐγγυήσεως, οἵτινες εἶναι ὅλοι πιστοὶ ραγιαδες καὶ σκλάβοι τοῦ ὑψηλοτάτου Δεβλετίου καὶ φυλάττουσιν ὡς δόγμα πίστεως τὴν πρέπουσαν εὐπειθειαν καὶ πᾶσαν ὑποταγὴν καὶ τὸ σατακάτι εἰς τὸν γαληνότατον, δικαιοτάτον, κραταιότατον καὶ εὐσπλαχνικότατον ἡμῶν ἄνακτα, ὡσὰν ὁποῦ ἐν ταύτῃ τῇ ἐποχῇ ζῶσιν ἐν ἀνέσει καὶ ἐλευθερίᾳ εἰς ὅλα τοὺς τὰ χειρῶδη. Διὸ καὶ ποιήσας κοινὴν ἀναφορὰν ἐνυπόγραφον καὶ ἐνσφράγιστον ὑπέδειξα αὐτὴν τῷ ἐνδοξοτάτῳ ἀγᾶ ἐφένδη μας Ναζῆρ ἀγᾶ, ὁμίλησας μετ' αὐτοῦ τὰ δέοντα καὶ τοῦ παρευρεθέντος κριτοῦ μουλᾶ ἐφένδη (ὅστις κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἀναχωρεῖ διὰ τὰ αὐτόθι περαιωθείσης τῆς διορίας του) καὶ μετὰ τῶν λοιπῶν ἀθθεντοτόπων (μ)πέηδων, οἱ ὅποιοι ἅπαντες ὡμολόγησαν ὅτι ἀπὸ τὸν ραγιαῖν τοὺς ἐν-

